

Evangelia după Luca (10)

Capitolul 10

Cuprinsul

I TRIMITEREA CELOR ȘAPTEZECI (Luca 10.1-24).....	1
Întoarcerea celor șaptezeci și relatarea lor (Luca 10.17-19)	4
II Trecerea de la pământ la cer marchează o schimbare în căile lui Dumnezeu cu oamenii (Luca 10.20-37).....	4
Învățătorul Legii cu intenții ascunse (Luca 10.25-29).....	6
Parabola samariteanului milostiv (Luca 10.30-37)	7
III Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea (Luca 10.38–11.13).....	9
Maria la picioarele lui Isus (Luca 10.38-42)	9

I | TRIMITEREA CELOR ȘAPTEZECI (Luca 10.1-24)

În ultimele zile ale activității Sale, Domnul Isus a trecut Iordanul și a activat în „ținuturile Iudeii și de cealaltă parte a Iordanului” (Marcu 10.1; Matei 19.1). Este vorba despre o regiune situată pe partea estică a Iordanului, în partea de sud a țării, numită Perea.

Versetul 1

Luca 10.1: Iar după acestea, Domnul a rânduit și pe alți șaptezeci și i-a trimis câte doi, înaintea feței Sale, în fiecare cetate și loc unde urma El să vină.

Deoarece timpul era scurt și ogoarele „erau deja albe pentru seceriș” (Ioan 4.35), „Domnul a rânduit și pe alți șaptezeci și i-a trimis câte doi, înaintea feței Sale, în fiecare cetate și loc unde urma El să vină”.

Această misiune a celor șaptezeci seamănă cu misiunea celor doisprezece apostoli din capitolul precedent (Luca 9). Cu *o singură* excepție: apostolii s-au dus mai ales în zonele nordice ale țării, în timp ce cei șaptezeci s-au dus în partea sudică a țării și în est, dincolo de Iordan. Știm că cei șaptezeci s-au dus acolo pentru că au fost trimiși de Domnul în toate locurile în care El însuși urma să vină, iar Matei 19.1 și Marcu 10.1 ne spun că El a mers „în ținutul Iudeii”, de cealaltă parte a Iordanului; aceasta era Perea.

Versetul 2

Înainte de a-i trimite la această lucrare, Domnul a vrut ca inimile lor să fie în armonie cu inima Lui în ceea ce privește marea nevoie care exista. De aceea a spus:

Luca 10.2: Și le zicea: „Secerișul, în adevăr, este mare, dar lucrătorii sunt puțini; rugați deci pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.”

Luca 10

Din Matei 9.37,38 aflăm că Domnul a spus aceasta înainte de a-i trimite pe cei doisprezece apostoli, dar Luca pune aceasta aici în legătură cu trimiterea celor șaptezeci, pentru a sublinia măreția lucrării, pe care cei șaptezeci au întreprins-o. (Poate că Domnul a spus-o în ambele ocazii.) Ideea este că nevoia era atât de mare, încât șaptezeci de lucrători nu ar fi fost suficienți pentru a ajunge la toți cei pe care Domnul îi avea în inimă. De aceea, ei ar trebui să-și dorească ca Domnul să trimită *mai mulți* lucrători la seceriș. Și pentru noi astăzi, cei care îi încurajează pe oamenii Domnului să se angajeze în slujba Domnului și se roagă pentru aceasta, acționează în conformitate cu dorințele Domnului.

Deoarece a fost respins, Domnul i-a avertizat pe lucrătorii Săi cu privire la împotrivirea și pericolul pe care le vor întâlni. El le-a spus:

Versetul 3

Luca 10.3: Mergeți; Iată, Eu vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor.

Ca miei, ei trebuiau să umble cu „blândețea și bunătatea lui Hristos” (2 Corinteni 10.1) și să aibă grijă să nu dea prilej de poticnire, „pentru ca slujba să nu fie defăimată” (2 Corinteni 6.3). Trebuiau să aibă și curaj, pentru că adversarii mesajului, pe care apostolii îl propovăduiau, erau ca niște lupi. Așadar, această misiune nu era pentru cei slabi de inimă.

Versetul 4

El le-a spus:

Luca 10.4: Nu purtați pungă, nici traistă, nici încălțăminte; și nu salutați pe nimeni pe drum.

La fel ca în misiunea celor doisprezece apostoli, ei nu mergeau pe cont propriu; Domnul avea să le asigure nevoile temporale. El a adăugat: „Și nu salutați pe nimeni pe drum.” Ei nu trebuiau să piardă timpul cu vizite sociale, când aveau atâta de lucru de făcut. Trebuiau să fie politicoși și amabili cu toți cei pe care îi întâlneau, dar această slujbă le cerea toată atenția, iar timpul prețios, pe care îl aveau, nu trebuia irosit cu discuții inutile, „pentru că dispoziția împăratului era grabnică” (1 Samuel 21.8).

Versetul 5

Luca 10.5: Și, în orice casă veți intra, întâi spuneți: «Pace casei acesteia!»

Ei trebuiau să fie o binecuvântare pentru casa care îi primea și să cheme asupra ei favoarea lui Dumnezeu, spunând: „Pace casei acesteia!”

Versetele 6-8

Luca 10.6-8: Și, dacă este acolo un fiu al păcii, pacea voastră se va odihni peste el; dar, dacă nu, se va întoarce la voi. Și rămâneți în aceeași casă, mâncând și bănd cele ce au ei; pentru că vrednic este lucrătorul de plata lui. Nu vă mutați din casă în casă. Și, în orice cetate veți intra, și ei vă primesc, mâncați ce vi se pune înainte ...

Ei trebuiau să rămână în prima casă care îi primea și să nu meargă „din casă în casă” în căutarea unei cazări mai bune. Acest fapt ar fi putut fi interpretat ca o preferință și ar fi putut stârni gelozie. Ei nu trebuiau să aibă sentimentul că erau o povară pentru oamenii cărora ei le slujeau, „pentru că vrednic este lucrătorul de plata lui”.

Versetele 9-11

Luca 10.9-11: ... și vindecați pe bolnavii din ea și spuneți-le: «Împărăția lui Dumnezeu s-a apropiat de voi». Dar, în orice cetate veți intra și ei nu vă primesc, ieșiți pe străzile ei și spuneți: «Chiar praful care s-a lipit de noi din cetatea voastră îl scuturăm împotriva voastră; totuși să știți aceasta, că s-a apropiat Împărăția lui Dumnezeu».

Misiunea lor principală era „să vindece bolnavii” și să predice „Împărăția lui Dumnezeu”. Iar, dacă erau respinși, trebuiau să scuture „praful” cetății de pe picioarele lor, pentru a da mărturie împotriva lor. Acesta era un semn că erau „curați” de sângele celor cărora le-au predicat (Faptele apostolilor 20.26). Dacă oamenii nu voiau, atunci ei înșiși erau responsabili pentru consecințe; mesagerii le vorbiseră clar. O cetate sau un loc care făcea aceasta nu mai avea voie să audă mesajul, pentru că mesagerii trebuiau să meargă mai departe la cei care îl doreau. Așa sunt căile lui Dumnezeu, căci El nu se lasă batjocorit (Galateni 6.7). Cei care se pun în calea dragostei și îndurării Lui pot pierde ocazia de a fi binecuvântați!

Versetele 12-16

Luca 10.12-16: Dar vă spun că în ziua aceea mai ușor va fi pentru Sodoma decât pentru cetatea aceea. Vai de tine, Horazine! Vai de tine, Betsaida! pentru că, dacă în Tir și în Sidon ar fi avut loc lucrările de putere care au avut loc în voi, de mult s-ar fi pocăit, șezând în sac și cenușă. Dar mai ușor va fi pentru Tir și pentru Sidon la judecată, decât pentru voi. Și tu, Capernaume, care ai fost înălțat până la cer, vei fi coborât până la Locuința morților. Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă respinge pe voi, pe Mine Mă respinge; iar cine Mă respinge pe Mine, respinge pe Cel care M-a trimis pe Mine”.

Domnul a comparat apoi trei cetăți păgâne cunoscute pentru păcatele lor („Sodoma”, „Tir” și „Sidon”) cu trei cetăți foarte privilegiate din Galileea („Horazin”, „Betsaida” și „Capernaum”) și a spus că cetățile galileene erau mult mai vinovate. Acești păgâni fără de Dumnezeu s-ar fi pocăit cu siguranță și s-ar fi întors la Dumnezeu, dacă ar fi primit dovada îndurării divine și a harului divin de care au beneficiat galileenii. Multe „minuni” s-au întâmplat printre ei și în sinagogile lor au auzit și învățătura plină de har a Domnului. Capernaum (locul ales de Domnul ca să locuiască în timpul lucrării Sale publice; vezi Matei 4.13) a fost ales în mod special. Acolo, Domnul trăia zilnic în prezența lor. Aceasta îi făcea pe oamenii din acea cetate mult mai responsabili. Cetatea fusese „înălțată până la cer”, cu privilegiile pe care nici o altă cetate nu le primise. Și totuși, ei L-au respins! În consecință, Domnul a vestit o judecată viitoare asupra oamenilor din acea cetate. Ei urmau să fie „coborâți în Locuința morților” prin moarte. Aceasta ar putea fi o aluzie la judecata care a venit asupra țării în anul 70 d.Hr., când armata romană a măcelărit poporul.

Ultimul cuvânt, pe care Domnul l-a adresat celor șaptezeci înainte de a-i trimite, a fost: „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă respinge pe voi, pe Mine Mă respinge; iar cine Mă respinge pe Mine, respinge pe Cel care M-a trimis pe Mine” (Luca 10.16). Ei trebuiau să plece cu o anumită demnitate, ca reprezentanți ai Lui: cine îi primea pe ei, Îl primea și pe Stăpânul lor. Dar dacă erau respinși de popor, nu trebuiau să ia personal această respingere, ci să înțeleagă că, de fapt, oamenii Îl respingeau pe Domnul, pe care ei Îl reprezentau și, în ultimă instanță, pe Tatăl Său.

Întoarcerea celor șaptezeci și relatarea lor (Luca 10.17-19)

Versetul 17

Luca 10.17: Și cei șaptezeci s-au întors cu bucurie, spunând: „Doamne, chiar demonii ni se supun în Numele Tău”.

Cei șaptezeci s-au întors din misiunea lor și s-au bucurat că puterea Domnului s-a manifestat prin ei și că demonii le erau supuși. Luca nu ne spune cât timp au fost plecați și nici nu oferă detalii despre ce s-a întâmplat în timpul misiunii lor, cu excepția faptului că demonii le erau supuși. De asemenea, Luca nu spune unde se aflau cei doisprezece apostoli în acest timp. Deoarece nu sunt menționați în mod explicit, putem doar presupune că au rămas cu Domnul în timp ce cei șaptezeci călătoreau, predica și vindecau.

După cum s-a menționat, cei șaptezeci s-au întors „cu bucurie”, pentru că puterea pe care o aveau prin Numele Domnului era superioară puterii lui satan.

Versetele 18,19

Domnul le-a spus:

Luca 10.18,19: Și El le-a spus: „Am văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger. Iată, vă dau autoritate să călcați peste șerpi și peste scorpioni și peste toată puterea vrăjmașului; și nimic nu vă va vătăma nicidecum.

Prin urmare, El a văzut minunile, pe care ei le-au săvârșit în alungarea demonilor, ca pe o arvună a alungării definitive a lui satan din cer, așa cum este prezis în Apocalipsa 12.7-9. Aceste fapte de putere asupra trimișilor lui satan erau o anticipare a ceea ce va veni în Împărăția lui Dumnezeu, când satan va fi învins complet (Isaia 24.21,22).

II | Trecerea de la pământ la cer marchează o schimbare în căile lui Dumnezeu cu oamenii (Luca 10.20-37)

Versetul 20

Luca 10.20: Totuși nu vă bucurați de aceasta, că duhurile vi se supun; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri.

Este de remarcat faptul că Luca nu menționează în mod direct dacă poporul a acceptat mesajul celor șaptezeci. Următoarele două versete par să dea răspunsul. Domnul le-a îndreptat gândurile de la puterea, pe care o exercitaseră asupra duhurilor rele, către lucrurile mai luminoase din ceruri. El a spus: „Nu vă bucurați de aceasta, că duhurile vi se supun; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri.” A le îndrepta atenția către ceruri înseamnă că pământul își închisese urechile față de El și de mesagerii Săi. Adevărul trist este că El a fost respins de toate părțile – dar Dumnezeu avea ceva mai bun pentru ei. Partea lor nu mai era posesia pământească a Împărăției cu Mesia, ci o parte mult mai bună cu Hristos în ceruri.

Imaginea, pe care Domnul o folosește, pentru a ilustra această tranziție, este cea a unui registru dintr-un oraș sau district care conține numele locuitorilor. În acest caz, locuitorii au fost mutați într-un oraș nou (cerul), unde urmau să primească noua cetățenie. De aceea, numele lor au fost înregistrate acolo. F.B. Hole spune:

Imaginea este simplă. Numele noastre sunt înregistrate în orașul sau districtul *unde locuim*. În realitate, Domnul le-a spus acestor oameni: Aveți cetățenia cerească, și acesta este un

motiv de bucurie mai mare decât puterea care a fost transferată pe pământ. Evangelia după Luca ne transmite în mod deosebit trecerea de la Lege la har și de la pământ la cer, iar acest verset este un reper excelent. Aici avem o primă aluzie la adevărul care iese complet la iveală în Filipeni 3.20: „*Cetățenia noastră* este în ceruri.”¹

Versetul 21

În versetul următor vedem cum Domnul acceptă respingerea ca venind din mâna Tatălui Său în supunere deplină și recunoaște că Dumnezeu a permis aceasta:

Luca 10.21: În același ceas, Isus S-a bucurat în duh și a spus: „Te laud, Tată, Domn al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor; da, Tată, pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta.

El chiar S-a bucurat „în duh” și I-a mulțumit „Tatălui”, „Domn al cerului și al pământului”, căci căile Lui erau astfel încât Israelul nu avea să vadă, deocamdată, binecuvântarea care le era oferită în Împărăția lui Dumnezeu. Astfel, calea era liberă pentru împlinirea veșnicului plan al lui Dumnezeu, acela de a da naștere unei noi mulțimi de oameni cerești – Biserica. Adevărul că Domnul este Mesia lui Israel era „ascuns” de mulțimea poporului, care era „înțeleaptă și pricepută” în înțelepciunea acestei lumi, dar necredincioasă (1 Corinteni 2.6-8). Cu toate acestea, câțiva „prunci” au crezut în mesajul acesta cu o credință copilărească și au fost binecuvântați prin primirea lor în Biserică (Matei 18.3).

Chemarea Bisericii a început de fapt abia după ce Duhul a fost trimis și adevărul tainei a fost revelat sfinților apostoli și profeți ai Domnului (Romani 16.25; Efeseni 3.3-6; Coloseni 1.24-27). Cu toate acestea, o mare parte din slujirea Domnului din acest capitol anticipează această tranziție, deoarece se conturează un nou început în căile lui Dumnezeu. În aceste capitole, Domnul nu dezvăluie învățătura Bisericii, ci oferă o pregătire morală pentru ceea ce urma să vină în căile lui Dumnezeu. Astfel, vedem cum El îndreaptă inimile ucenicilor Săi spre cer, spre ceea ce le va aparține în ceruri, și nu spre o Împărăție pământească sub Mesia.

Versetul 22

Luca 10.22: Toate Mi-au fost date de Tatăl Meu; și nimeni nu cunoaște cine este Fiul, în afară de Tatăl, și cine este Tatăl, în afară de Fiul și de acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.

Apoi Domnul a spus: „Toate Mi-au fost date de Tatăl Meu”. Moștenirea tuturor lucrurilor create în cer și pe pământ Îi aparținea Lui și, prin urmare, El nu avea nimic de pierdut în această privință prin respingerea Lui de către Israel – deși, pentru moment, El urma să fie „tăiat” prin moarte și „nimicit și nu va avea nimic” (Isaia 53.8; Plângerile lui Ieremia 3.54; Daniel 9.26).

O caracteristică deosebită a acestui nou început era că Dumnezeu urma să fie cunoscut într-un mod nou: ca Dumnezeu și Tatăl Domnului Isus Hristos. Aceasta necesita ca Fiul lui Dumnezeu să ia asupra Sa natura umană și să devină Om; și, ca atare, El urma să-L descopere pe Tatăl (Ioan 1.18). Această unire a naturii divine și umane în Hristos, care a avut loc la întruparea Sa, este de neînțeles pentru mintea omenească (Luca 1.35). De aceea, Domnul spune: „nimeni nu cunoaște cine este Fiul, în afară de Tatăl”. Această afirmație nu înseamnă că El nu poate fi recunoscut ca Domn și Mântuitor. Ideea este că, dacă El nu ar fi devenit Om, nimeni nu ar fi

¹ F.B. Hole, *Grundzüge des Neuen Testaments*, vol. 1: *Matthäus–Lukas*, Hückeswagen: Christliche Schriftenverbreitung, 1989, pag. 283.

știut „cine este Tatăl, în afară de Fiul”. A fost necesară întruparea Fiului lui Dumnezeu pentru a-L „descoperi” pe Tatăl.

Domnul le-a spus ucenicilor săi, în particular, că trăiau într-o epocă în care aveau un privilegiu fără precedent. Revelarea lui Dumnezeu ca Tată era însoțită de multe binecuvântări și privilegii creștine deosebite, pe care această nouă comunitate le va avea odată cu venirea Duhului.

Versetele 23,24

Luca 10.23,24: Și, întorcându-Se spre ucenici, le-a spus deoparte: „Ferice de ochii care văd ce vedeți voi! Pentru că vă spun că mulți profeți și împărați au dorit să vadă ceea ce vedeți voi, și n-au văzut; și să audă ceea ce auziți voi, și n-au auzit”.

Aceste lucruri au fost „ascunse timp de veacuri” (Romani 16.25; Efeseni 3.5,9; Coloseni 1.26). Cei care trăiau în acele vremuri ar fi dorit să facă parte din această comunitate cerească de credincioși și să se bucure de aceste binecuvântări și privilegii, dar nu le-a fost dat (1 Petru 1.10-12).

Învățătorul Legii cu intenții ascunse (Luca 10.25-29)

Versetele 25-29

Luca 10.25-29: Și, iată, un învățător al legii s-a ridicat, ispitindu-L și spunând: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața eternă?” Și El i-a zis: „Ce este scris în lege? Cum citești?” Iar el, răspunzând, a spus: „Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta și din tot sufletul tău și din toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău, ca pe tine însuși”. Și El i-a spus: „Drept ai răspuns; fă aceasta și vei trăi”. Dar el, dorind să se îndreptățească, I-a zis lui Isus: „Și cine este aproapele meu?”

În timp ce Domnul învăța aceste lucruri în particular ucenicilor Săi, El se confrunta în mod repetat cu împotrivire în sinagogi, în special din partea așa-numiților „învățători” ai țării. Acesta a fost cazul „unui învățător al Legii”, care „s-a ridicat” și L-a provocat pe Domnul cu o întrebare dificilă. Luca ne spune că el a făcut aceasta pentru a-L „ispiti” pe Domnul; motivul său era deci ascuns. El a întrebat: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața eternă?” Ideea lui despre viața eternă era aceea de a trăi pentru totdeauna pe pământ. *Nu* era așa cum spunea Domnul în Ioan 17.3: „Și aceasta este viața eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” Omul voia în mod clar să facă ceva pentru a putea trăi pentru totdeauna pe pământ. Domnul cunoștea motivul omului și l-a adus cu picioarele pe pământ, întrebându-l ce scrie în Lege. Omul a răspuns și a citat Deuteronomul 6.5 și Leviticul 19.18. Domnul a răspuns: „Drept ai răspuns; fă aceasta și vei trăi”. De remarcat: Domnul a spus „trăiești”, nu „ai viață eternă”, pentru că asta era ceea ce omul avea de fapt în minte.

Răspunsul Domnului ar putea da impresia că El învață că mântuirea sufletului poate fi obținută prin respectarea legilor. Dar nu este așa; El vorbea despre posibilitatea de a trăi mult timp pe pământ. Legea nu a fost dată ca mijloc de a obține mântuirea sufletului, ci pentru a învăța „cunoașterea păcatului” (Romani 3.20; 5.20). Ea arată că toți oamenii sunt păcătoși. Dacă învățătorul Legii ar fi recunoscut „suferința inimii lui” (1 Împărați 8.38) prin lege, ar fi știut că nu poate respecta legea din toată inima, din tot sufletul și din toată puterea sa. Prin urmare, ar fi trebuit să întrebe: „Cum pot face asta? Nu sunt în stare.” Dar el a vrut să se „îndreptățească (apere)” împotriva consecințelor pe care le aduce nerespectarea Legii (Iacov 2.10) și astfel a întrebat: „Și cine este aproapele meu?” Aceasta L-a determinat pe Domnul să spună pilda cu samariteanul milostiv.

Parabola samariteanului milostiv (Luca 10.30-37)

Versetul 30

Luca 10.30: Și Isus, răspunzând, a spus: „Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon și a căzut între tâlhari, care l-au dezbrăcat și l-au rănit, și au plecat, lăsându-l pe jumătate mort.

Majoritatea oamenilor consideră parabola samariteanului milostiv ca fiind o poveste din Evanghelie cu o lecție practică despre cum trebuie să ne tratăm aproapele. Este așa, și chiar mai mult decât atât. Învățătura parabolei ilustrează tranziția despre care Domnul vorbește în versetele anterioare. Ea arată că pe căile lui Dumnezeu se apropia ceva nou: creștinismul.

În parabolă, „un anumit om” care „cobora de la Ierusalim la Ierihon” reprezintă starea generală a oamenilor din țară la acea vreme. Poporul era sătul de sistemul juridic mozaic și de numeroasele „poveri greu de purtat”, care fuseseră adăugate Legii prin tradițiile părinților (Isaia 58.1-4; Maleahi 1.13; Luca 11.46), și, la fel ca acest om, se îndepărtase în inima sa de ceea ce reprezenta Ierusalimul (Matei 15.7-9). Dar acesta era un drum care ducea la Ierihon, orașul asupra căruia apăsa blestemul judecății lui Dumnezeu (Iosua 6.26; 2 Împărați 2.18,19). Îndepărtându-se de Ierusalim, poporul se îndrepta astfel spre judecată.

Pe drumul spre Ierihon, „un om a căzut între tâlhari”, care „l-au dezbrăcat și l-au rănit”. În mod similar, poporul a căzut pradă păgânilor (în special romanilor), care l-au jefuit, impunându-i tributuri grele (impozite), după care s-a aflat într-o stare în care era „pe jumătate mort”.

Versetele 31,32

Luca 10.31,32: Și, din întâmplare, un preot cobora pe drumul acela; și, văzându-l, a trecut înainte pe partea cealaltă. Și tot astfel și un levit, ajungând la locul acela, a venit și a văzut și a trecut înainte pe partea cealaltă.

„Preotul” și „levitul”, care au văzut omul pe jumătate mort în șanț și au trecut pe lângă el, reprezintă cele două brațe ale sistemului juridic, pe care Dumnezeu l-a instituit pentru a conduce și a ajuta poporul. Preoții trebuiau să „fie îngăduitori cu cei neștiutori și rătăciți” (Evrei 5.1,2) și să învețe poporul „cunoașterea” lui Dumnezeu (Maleahi 2.7). Dar, după cum arată parabola, acești oameni religioși nu au vrut să-l ajute pe om. Aceasta este o mărturie a stării ruinate a poporului sub Lege.

Este remarcabil faptul că preotul și levitul mergeau pe același drum „în jos”, în aceeași direcție ca și omul care a căzut în mâinile tâlharilor! Faptul că au trecut „pe partea cealaltă” a drumului arată că erau două părți ale drumului spre Ierihon, la fel cum există două părți ale drumului larg al vieții, care duce la judecată (Matei 7.13). Există o parte curată, pe care merg oamenii religioși, și o parte necurată, pe care merg păcătoșii desfrânați.

Versetele 33,34

Luca 10.33,34: Dar un samaritean care călătorea a venit la el și, văzându-l, i s-a făcut milă. Și s-a apropiat și i-a legat rănilor, turnând pe ele untdelemn și vin; și, punându-l pe animalul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el.

„Samariteanul”, care se ducea la Ierusalim, este o imagine a Mântuitorului disprețuit (Ioan 8.48), care Se ducea în această cetate pentru a muri și a desființa astfel păcatul prin jertfa Sa (Evrei 9.26). Când samariteanul a ajuns la omul acela și l-a văzut în starea lui jalnică, „i s-a făcut milă. Și s-a apropiat și i-a legat rănilor, turnând pe ele untdelemn și vin; și, punându-l pe

Luca 10

animalul lui, l-a dus la un han și a îngrijit de el”. Faptele samariteanului arată dragostea și grija Domnului pentru păcătoși. El a avut milă de oameni și le-a răspuns în suferința lor cu harul mântuitor, pentru că El a venit „să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19.10).

Legarea rănilor, turnând „untdelemn” și „vin” arată că Duhul Sfânt dă credinciosului bucuria mântuirii. Samariteanul nu l-a lăsat pe om pe drum, ca să-și continue singur drumul, ci l-a pus pe „animalul său”, dându-i astfel posibilitatea să continue drumul de acolo unde se afla. Aceasta vorbește despre puterea Duhului, care este dată credinciosului și îl face capabil să iasă din groapa păcatului și să ducă o viață plăcută lui Dumnezeu, spre gloria Lui (Romani 8.2).

De asemenea, el l-a dus la o „han”, unde putea fi îngrijit. Hanul reprezintă Biserica, în care credincioșii pot avea părtășie și pot găsi ajutor spiritual, îngrijire și învățătură (Faptele apostolilor 20.28; Evrei 13.17). Punctul esențial al parabolei este că samariteanul *nu* l-a dus pe om înapoi la Ierusalim, de unde venise, ci l-a dus la han. Aceasta ilustrează trecerea de la iudaism la creștinism, care a avut loc în căile lui Dumnezeu cu oamenii.

Versetul 35

Luca 10.35: Și a doua zi dimineața, pe când pleca, scoțând doi dinari, i-a dat hangiului și i-a spus: «Ai grijă de el; și orice vei mai cheltui, eu îți voi da înapoi la întoarcerea mea».

A doua zi, samariteanul a plecat și l-a lăsat pe om în grija „hangiului”. Hangiul reprezintă Duhul Sfânt, care conduce și controlează toate activitățile din Biserică. Samariteanul a promis că se va întoarce și că va plăti tot ce a cheltuit hangiul pentru îngrijirea omului. El a spus: „Îți voi da înapoi la întoarcerea mea”. Aceasta se referă la revenirea Domnului la răpire (Ioan 14.3), când El va răsplăti toate serviciile credincioase care au fost făcute pentru El în timpul absenței Sale (Apocalipsa 22.12). Cei „doi dinari”, pe care samariteanul i-a dat gazdei, indică cele două mari mijloace pe care Hristos, Capul Bisericii, le-a dat Bisericii prin Duhul: *Cuvântul lui Dumnezeu* și *rugăciunea* (Faptele apostolilor 20.32). Biserica ar trebui să le folosească pentru zidire, întărire, încurajare și ca expresie a dependenței ei de Dumnezeu.

Cei „doi dinari” indică, de asemenea, faptul că Domnul va fi absent timp de două mii de ani. Aceasta reiese din faptul că un dinar era atunci salariul pe o zi (Matei 20.10) și că „o zi înaintea Domnului este ca o mie de ani” (Psalmul 90.4; 2 Petru 3.8). Două zile la Domnul ar fi deci două mii de ani. Este vorba aici doar de un număr și, prin urmare, el trebuie înțeles doar aproximativ; nu avem intenția de a stabili o dată pentru venirea Domnului.

Versetele 36,37

Luca 10.36,37: Care dintre aceștia trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari?” Și el a spus: „Cel care a avut milă de el”. Și Isus i-a spus: „Mergi și fă și tu la fel”.

Domnul a încheiat dialogul cu învățătorul Legii, explicându-i că rolul adevăratului aproape a fost exemplificat de samaritean și că, dacă învățătorul Legii dorea să împlinească Legea și să trăiască mult pe pământ, trebuia să meargă și să facă la fel. Domnul nu a sugerat că un comportament bun ar asigura viața eternă.

O simplă rezumare a istoriei acestui om este următoarea:

- *sătul* de Ierusalim (Luca 10.30)
- *bătut* de hoți (Luca 10.30)
- *respins* de oameni religioși (Luca 10.31,32)
- *îngrijit* de samaritean (Luca 10.33,34)

Luca 10

- *cazat* la han (Luca 10.34)
- *plătit* pentru el la han (Luca 10.35).
- *primit* la întoarcerea samariteanului (Luca 10.35)

III | Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea (Luca 10.38–11.13)

Acum ni se prezintă două întâmplări care ilustrează cele două mari mijloace pe care Domnul le-a dat poporului Său pentru bunăstarea sa spirituală: *Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea*. *Primul* mijloc este văzut în Maria, care ascultă Cuvântul rostit de Domnul (Luca 10.38-42). *Al doilea* mijloc este ilustrat în rugămintea ucenicilor (Luca 11.1-4) și în parabola prietenului care cere (Luca 11.5-13).

Maria la picioarele lui Isus (Luca 10.38-42)

Versetele 38,39

Luca 10.38,39: Și a fost că, pe când mergeau, El a intrat într-un sat. Și o femeie cu numele Marta L-a primit în casa ei. Și ea avea o soră, numită Maria, care, așezându-se și ea la picioarele lui Isus, asculta cuvântul Său.

Domnul i-a luat pe ucenicii Săi „într-un sat” (Betania; vezi Ioan 11.1) pentru a le vizita pe Maria și Marta, deoarece știa că pentru El și ucenicii Săi casa lor era deschisă. Femeile au profitat de ocazie și au pregătit o masă pentru Domnul și însoțitorii Săi. Când s-a ivit ocazia, Maria „s-a așezat la picioarele lui Isus și asculta cuvintele Lui”. Această atitudine arată atitudinea unui elev (Deuteronom 33.3; Luca 8.35; Faptele apostolilor 22.3). Ea era dornică să asimileze tot ceea ce învăța Domnul.

Versetele 40-42

Luca 10.40-42: Marta însă era ocupată cu multă slujire; și, apropiindu-se, a spus: „Doamne, nu-Ți pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură? Spune-i deci să mă ajute”. Dar Isus, răspunzând, i-a spus: „Marto, Marto, pentru multe te îngrijorezi și te tulburi tu; dar un singur lucru este necesar: și Maria a ales partea cea bună, care nu i se va lua”.

Cu toate acestea, Maria a fost criticată pentru asta. Sora ei, Marta, care era „ocupată cu multe treburi”, s-a plâns Domnului că Maria a lăsat-o singură să se ocupe de treburi și L-a rugat să-i spună să o ajute din nou. Marta a sugerat chiar că Domnul nu-i pasă de povara ei!

Aceasta a dus la o muștrare blândă din partea Domnului: „Marto, Marto, pentru multe te îngrijorezi și te tulburi tu; dar un singur lucru este necesar: și Maria a ales partea cea bună, care nu i se va lua”. Problema Martei era că avea priorități greșite. Ea părea să creadă că slujirea era mai importantă decât a sta la picioarele Domnului și a asculta Cuvântul Lui. Adevărul este că există un timp și un loc potrivit pentru ambele, dar *unul* trebuie să aibă prioritate față de celălalt – și acela este învățarea adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu (Iov 23.12).

Faptul că Maria „a lăsat-o singură” pe Marta arată că Maria nu era leneșă; ea slujise alături de Marta. Dar când s-a ivit ocazia de a fi învățată de Domnul, ea a dat prioritate acestui fapt și a întrerupt slujirea. Domnul a lăudat-o pe Maria și a spus că ea „a ales partea cea bună”. Lecția pentru noi: dacă vrem să primim ceva pentru sufletul nostru din Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să ne străduim în mod hotărât să lăsăm deoparte alte lucruri care ne distrag atenția în acel moment și să acordăm toată atenția noastră Cuvântului lui Dumnezeu.

Luca 10

Domnul a spus că „partea cea bună”, pe care Maria a ales-o, „nu i se va lua”. Aceasta arată că ceea ce câștigăm spiritual acum, în această viață, vom lua cu noi în eternitate (2 Corinteni 4.17). Răsplătirile pentru slujirea credincioasă, pe care am făcut-o în timpul absenței lui Hristos, sunt pentru Împărăția lui Dumnezeu; le vom avea pe durata Împărăției de o mie de ani. Dar ceea ce s-a format spiritual în sufletul nostru nu ne va fi luat; toate acestea vor fi duse cu noi în eternitate.

Sursa: <https://www.soundwords.de/das-evangelium-nach-lukas-10-a18222.html>

Tradus de la: *The Gospel of Luke. The Operation of Heavenly Grace Among Men in the Person of the Lord Jesus Christ*,
Addison, Bible Truth Publishing, 2022.